

De 120 dagen van Sodom

Markies de Sade

**DE 120 DAGEN
VAN SODOM**

of De school der losbandigheid

Vertaald door Hans Warren

Eerste druk 1969
Tiende herziene druk 1992
Veertiende druk 2004
Vijftiende herziene druk 2020

Oorspronkelijke titel *Les 120 Journées de Sodome*

© 1969, 1992, 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Hans Warren

© 1992 Nawoord Hans Warren

Omslagontwerp Robbie Smits

Foto omslag Lia G./Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4644 3

Inleiding

De grote oorlogen die Lodewijk XIV tijdens zijn regering voeren moest, putten de staatskas en de krachten van het volk uit, maar wisten niettemin heimelijk een aanzienlijk aantal van het soort bloedzuigers te verrijken dat altijd aast op die nationale rampen die zij weten te ontketenen in plaats van te bezweren, enkel teneinde in staat te zijn er nog rijker door te worden. Het einde van die regeringsperiode, hoe schitterend die ook was, is misschien een van de tijdvakken in de Franse geschiedenis waarin men de meeste van die op obscure wijze verworven vermogens aantrof waarvan de bezitters schandaal verwekten door een overdaad en door uitspattingen die al evenmin het daglicht mochten zien. Aan het eind van die periode, kort voordat de Regent door het instellen van het tribunaal dat bekend heeft gestaan onder de naam *Chambre de Justice* een poging gedaan had die troep belastingpachters flink ader te laten, smeedde een viertal van deze heren het plan voor de vreemdsoortige reeks uitspattingen die we nu gaan verhalen.

Het is onjuist te denken dat alleen de burgerstand schuldig is geweest aan deze knevelarij; voorname edelen hadden er de leiding. De hertog van Blangis en zijn broer, de bisschop van..., die beiden ontzaglijk rijk waren geworden door de afpersingen, vormen treffende bewijzen dat de adel er evenmin als de anderen afkerig van was, zich op deze manier te verrijken. Deze twee voorname heren, in hun zaken zowel als in hun genoegens innig verbonden met de beroemde Durcet en met President de Curval, zijn het geweest die de uitspattingen op touw zetten waarvan het verslag nu volgt. Nadat zij hun plan meegedeeld hadden aan de twee genoemde vrienden, hebben zij gevierd de deelnemers aan deze beruchte orgiën uitgekozen.

Reeds meer dan zes jaar geleden hadden deze vier libertijnen, allen rijk en behept met dezelfde neigingen, besloten hun onderlinge band nog te versterken door verbintenissen, waarbij de ontucht veel meer te betekenen had dan enig ander motief dat meestal tot zulke verbintenissen doet besluiten. Zij hadden de volgende overeenkomst getroffen: de hertog van Blangis, reeds voor de derde maal weduwnaar, die uit een van zijn huwelijken twee dochters had overgehouden, merkend dat President de Curval zin had om met de

oudste van die twee te trouwen ondanks het feit dat hij heel goed wist dat de vader zich reeds vrijheden met haar had veroorloofd, de hertog, zeg ik, kreeg opeens het idee van het volgende driehoeksverbond: ‘U wenst Julie als gemalin,’ zei hij tegen Curval, ‘u krijgt haar zonder enige aarzeling, en ik stel maar één voorwaarde, en wel deze, dat u nooit jaloers zult zijn want ook als zij eenmaal uw vrouw is, zal zij mij dezelfde gunsten blijven schenken als voordien, en voorts nog dat u mij helpen wilt om onze gemeenschappelijke vriend Durcet over te halen dat hij mij zijn dochter Constance tot vrouw geeft, voor wie ik, naar ik u bekennen moet, ongeveer dezelfde gevoelens koester als u voor mijn Julie.’

‘Ja maar,’ zei Curval, ‘u weet toch wel dat Durcet, een even grote libertijn als u zelf...’

‘Ik weet alles wat er te weten valt,’ hernam de hertog. ‘Wanneer men op onze leeftijd gekomen is, en onze opvattingen heeft, vormt zoiets toch geen bezwaar? U denkt toch niet dat ik een vrouw zoek om haar tot mijn maîtresse te maken? Ik wil er een die aan mijn grillen tegemoetkomt, teneinde een massa heimelijke uitpattingen te maskeren die zo prachtig kunnen worden verborgen onder de sluier van het huwelijk. Kortom: ik wil haar zoals u mijn dochter wilt; denkt u dan dat ik uw plannen en verlangens niet ken? Wij libertijnen nemen echtgenotes om er slavinnen van te maken; de staat van echtgenote maakt dat zij zich onderworpen gedragen dan een maîtresse, en u weet hoe belangrijk het is, onbeperkte macht uit te oefenen bij de genoegens die wij nastreven.’

Op dat moment kwam Durcet binnen. De twee vrienden vertelden hem waarover ze zojuist gesproken hadden, en de belastingpachter, die blij was dat hij de kans kreeg nu zelf de gevoelens op te biechten die hij koesterde voor Adélaïde, de dochter van de President, accepteerde de hertog als zijn schoonzoon op voorwaarde dat hij de schoonzoon van Curval zou worden. De drie huwelijken werden weldra gesloten. De clausules luidden gelijk en de bruidsschatten waren enorm. De president, uit hetzelfde hout gesneden als zijn twee vrienden, had zonder dat Durcet enig teken van afkeer toonde, bekend dat hij een verhouding had met zijn eigen dochter. En daar alle drie de vaders hun rechten wilden behouden, wilden versterken zelfs, kwamen zij overeen dat de drie jonge dames, die alleen maar door bezittingen en naam aan hun echtgenoten verbonden zouden worden, wat betreft hun lichaam voor alle drie gemeenschappelijk eigendom zouden zijn, en dat zij streng gestraft zouden worden wanneer zij het in het hoofd zouden halen zich te onttrekken aan een der clausules waaraan zij onderworpen werden.

De dag vóórdat de plechtigheid plaats zou hebben kwam de bisschop van...

die reeds een intimus was bij de uitpattingen van de twee vrienden van zijn broer, met het voorstel, nog een vierde persoon in het verbond op te nemen, tenminste indien hij mee zou mogen doen met de drie anderen. Dat persoontje in kwestie, de tweede dochter van de hertog en dus zijn nichtje, stond hem veel nader dan men kon vermoeden. Hij had een liaison gehad met zijn schoonzuster en de twee broers wisten met zekerheid dat Aline, zo heette dit meisje, haar bestaan te danken had aan de bisschop en niet aan de hertog. Men kan wel begrijpen dat de bisschop, die haar opvoeding van de wieg af op zich genomen had, dit meisje niet haar charmes had zien ontwikkelen zonder daarvan te genieten. Op dat punt was hij dus geheel de gelijke van zijn confraters, en de waar die hij op de markt wilde brengen was evenzeer bedorven en beschadigd; maar daar Aline door haar bekoorlijkheden en aanvallige jeugd nog aantrekkelijker was dan haar drie gezellinnen, besloot men toch zonder aarzelen tot de koop. De bisschop gaf en behield zijn rechten net als de drie anderen en elk van de vier op deze wijze met elkaar verbonden heerschappen werd dus echtgenoot van vier vrouwen tegelijk.

Laten we voor het gemak van de lezer de overeenkomst nog even recapitulieren:

De hertog, vader van Julie, wordt echtgenoot van Constance, dochter van Durcet;

Durcet, vader van Constance, wordt echtgenoot van Adélaïde, dochter van de President;

De President, vader van Adélaïde, wordt echtgenoot van Julie, oudste dochter van de hertog;

De bisschop, zowel oom als vader van Aline, wordt echtgenoot van de drie andere dames, staat Aline af aan zijn vrienden, doch behoudt zelf zijn rechten op haar.

Op een van de prachtige landgoederen van de hertog, gelegen in de Bourbonnais, werden de gelukkige bruiloften gevierd, en ik laat het aan de fantasie van de lezer over om uit te denken met welke uitpattingen dat alles gepaard ging. De noodzakelijkheid, ándere orgiën te gaan schilderen, ontnemt ons het genoegen, déze voor onze rekening te nemen. Bij hun terugkeer was de band tussen onze vier vrienden nog veel steviger geworden, en daar het van belang is dat de lezer hen goed leert kennen, lijkt het me dat het mededelen van een klein onderdeel van hun overeenkomsten een duidelijk licht werpt op de karakters van deze wellustelingen. Later zullen we hen stuk voor stuk nog duidelijker tekenen.

Het gezelschap had één gemeenschappelijke beurs, waarover ieder lid

beurtelings zes maanden lang de administratie voerde. Het bedrag waarover zij beschikten, en dat alleen maar voor de genoegens was bestemd, was fabelachtig groot. Hun buitensporige rijkdom stelde hen in staat de vreemdste dingen te doen, en de lezer moet zich totaal niet verbazen als men hem vertelt dat er jaarlijks alleen al twee miljoen uitgegeven werd aan goede maaltijden en geilheid.

Vier heel bekende koppelaarsters voor de vrouwen, en een gelijk aantal jagerbodes voor de mannen, hadden uitsluitend tot taak overal, in de hoofdstad zowel als in de provincie, alles op te sporen van beide geslachten, wat het best hun wellust zou kunnen bevredigen. Men soupeerde geregeld viermaal per week in vier verschillende buitenhuizen gelegen aan de vier uithoeken van Parijs. Bij het eerste van die soupers, dat uitsluitend aan homoseksuele genoegens was gewijd, werden enkel mannen toegelaten. Daar zag men volgens de regels zestien jonge mannen van twintig tot dertig jaar die enorm goed voorzien waren en voor wie onze vier helden voor vrouw speelden en dan de hoogste wellust genoten. Deze jongelui werden enkel gekozen volgens de afmetingen van hun lid, en het was bijna een noodzakelijkheid dat dit onderdeel zó kolossaal was dat het nog nooit in een vrouw had kunnen doordringen. Het werd op den duur zelfs als voorwaarde gesteld. En daar men op geen kosten keek, kwam het maar zelden voor dat er aan die voorwaarde niet was voldaan.

Doch daar men tegelijkertijd alle genoegens wilde smaken, was er behalve de zestien mannen een even groot aantal veel jongere jongens nodig die de rol van vrouwen moesten spelen. Deze koos men in de leeftijd van twaalf tot achttien, en ze dienden, om aangenomen te worden, een frisheid te hebben, een gezicht, een bevalligheid, een houding, een onschuld en een zuiverheid, zó groot dat onze pen niet in staat is die te beschrijven. Geen enkele vrouw werd tot die mannenorgiën toegelaten. Sodom en Gomorra hebben nooit iets wellustigers uitgedacht.

Het tweede souper werd gewijd aan meisjes van goede familie. Deze werden gedwongen afstand te doen van hun trotse pronkzucht en hun gebruikelijke neerbuigende houding te laten varen, en verplicht, door de geldbedragen die ze aangenomen hadden, zich te lenen voor de vreemdste grillen en vaak zelfs tot vernederingen die onze libertijnen voor hen in petto hadden. Meestal zag men er een stuk of twaalf, en daar Parijs niet voldoende voorraad had om dit genre dikwijls genoeg te variëren, werden deze avonden wel gemengd met andere avonden waarop men alleen maar een even groot aantal nette dames toeliet, vanaf procureursvrouwen tot officiersvrouwen. In Parijs vindt men meer dan vier- à vijfduizend vrouwen in deze klassen die door

geldgebrek of door behoefte aan luxe gedwongen worden op zulke partijtjes te verschijnen; om ze te vinden hoeft men slechts goede speurhonden te hebben, en onze libertijnen, die over de beste krachten beschikten, vonden vaak echte parels in deze speciale klasse. Maar ook al waren die dames nog zo fatsoenlijk, zij moesten zich in alles schikken, en onze wellustelingen, die geen enkele grens eerbiedigden, werden vaak fel geprikkeld wanneer zij deze schepselen, die door aanleg en maatschappelijke conventie voor dergelijke beproevingen gespaard hadden moeten blijven, tot allerlei afschuwelijke, infame handelingen wisten te dwingen. Zij kwamen, en moesten alles doen, en daar de vier schurken de liederlijkste begeertes hadden en behagen schepten in de ergste uitspattingen, was het geen kleinigheid om zich geheel en al naar hun verlangens te schikken.

Het derde souper was bestemd voor de laagste en smerigste schepselen die men maar bedenken kon. Wie de zijpaden die de wellust bewandelt kent, zal dit een voor de hand liggend raffinement vinden. Het is erg geil om zich op deze manier in de vuiligheid te wentelen met crapuul uit de heffe des volks. Men vindt daar een zich laten gaan zonder grenzen, de smerigste liederlijkheid, de volstrekte eerloosheid, en het vergelijken van deze genoegens met die welke men de vorige avond gesmaakt heeft, of met de beschaafde mensen die ons deze hebben doen smaken, geeft een heerlijke prikkel, zowel aan de ene als aan de andere wandaad. Daar de losbandigheden in dit geval nog veel verder gingen, werd niets verzuimd om ze talrijker en feller te maken. Op zulke avonden verschenen er in de loop van zes uur honderd hoeren, en maar al te vaak waren die niet allemaal meer compleet als ze weggingen. Doch laten we niet op het relaas vooruitlopen; details over deze geraffineerdheden komen later aan de beurt.

Het vierde souper was voor maagden gereserveerd. De jongsten waren zeven, de oudsten vijftien. De enige vereiste was dat ze een charmant gezicht hadden en beslist eerstelingen waren, echte maagden. Wat een geraffineerdheden in de wellust! Onze vrienden wilden beslist niet al die roosjes plukken; trouwens, hoe zouden ze het hebben kunnen doen. Er werden er altijd twintig aangeboden, en van de vier libertijnen waren er nog maar twee in staat tot die handeling. Een van de twee anderen, de belastingpachter, kreeg nooit meer een erectie, en de bisschop kon alleen nog klaarkomen op een manier die een maagd wel onteerde maar haar toch intact liet. Doch dat doet er alles niets toe; de twintig eerstelingen moesten er zijn, en diegene welke niet door hen beschadigd werden, vielen voor hun ogen ten prooi aan een groepje diennaren die al even ontuchtig waren als hun meesters, en die deze te allen tijde, om méér dan een reden, in hun gevolg hadden.

Onafhankelijk van deze vier soupers was er alle vrijdagen nog een geheime en zeer speciale bijeenkomst, waarop heel wat minder mensen kwamen dan op de vier andere, maar die mogelijk nog oneindig veel fijner was. Op die avonden werden alleen maar vier jonge dames van hoge stand die met listen en hoge kosten bij hun ouders waren weggeroofd, toegelaten. Op deze avonden waren ook de vrouwen van de libertijnen bijna altijd aanwezig, en hun buitengewone onderworpenheid, toewijding en dienstbetoon maakten het nóg pikanter.

Wat betreft het eten op deze soupers – het is wel niet nodig te zeggen dat er een overvloed van het fijnste was. Geen enkele van deze maaltijden bleef beneden de prijs van tienduizend francs, en alles wat Frankrijk en het buitenland aan zeldzaams en lekkers te bieden hadden kwam er op tafel. Wijnen en likeuren waren van de beste soort en in overvloed; er lagen vruchten uit alle seizoenen, zelfs in de winter, en men kan gerust zeggen dat de dis van de grootste vorst ter wereld beslist niet op zo een overvloed en pracht bogen kon.

Laten we nu even pauzeren teneinde, zo goed we dat kunnen, ten gerieve van onze lezer elk van deze vier personages te schilderen. Niet op zijn mooist, niet om te verleiden of in te palmen, maar met de penselen van de natuur zelf, die, hoe verward ook, toch vaak prachtig is, zelfs al is zij totaal verdorven. Want, laten we het terloops bekennen: ook al bezit de misdaad niet het soort fijnheid dat men in de deugd aantreft, is zij niettemin niet altijd subliem, heeft zij niet te allen tijde een trek van grootsheid en een pracht die het wint, en altijd winnen zal, van de eentonige en verwijfde bekoorlijkheden van de deugd?

Wanneer u ons onderhoudt over het nut van de een of van de ander, is het dan onze taak, de wetten van de natuur uit te vorsen, is het aan ons, te beslissen of, als de ondeugd voor haar even noodzakelijk is als de deugd, zij, de natuur, ons mogelijk niet in even sterke mate een neiging voor de een of voor de ander inblaast, teneinde tegemoet te komen aan haar wisselende behoeften? Doch laten we verdergaan.

De hertog van Blangis, op achttienjarige leeftijd eigenaar van een reeds onmetelijk fortuin, dat nadien door de knevelarij en afperserij nog enorm toegenomen was, ondervond al de ongemakken die in menigte afkomen op een rijke jongeman die zich alles kan permitteren. In zo'n geval bepaalt de maat van de financiën bijna altijd die van de ondeugden, en men ontzegt zich minder naarmate men de mogelijkheden heeft, zich alles te verschaffen. Had de hertog van de natuur maar een paar eenvoudige, goede eigenschappen

toegemeten gekregen, mogelijk hadden die dan een tegenwicht gevormd voor de gevaren die zijn positie meebracht. Maar deze vreemdsoortige Moeder, die het soms op een akkoord schijnt te gooien met de Fortuin opdat deze alle ondeugden begunstigen zal die zij geeft aan bepaalde wezens waarvan zij heel andere zorgen verwacht dan die welke de deugd veronderstelt (en dat omdat zij die nodig heeft net als de andere), Moeder Natuur, zeg ik, had toen zij Blangis in het bezit stelde van onmetelijke rijkdommen, hem heel nadrukkelijk álle neigingen erbij verstrekt, álle driften die nodig waren om er misbruik van te maken. Behalve een onvriendelijk en heel kwaadaardig karakter had zij hem een misdadige en harde inborst gegeven, en daarbij ontspoorde neigingen, grillen waaruit de vreselijke wellustigheid was gegroeid, waartoe de hertog tóch al zozeer geneigd was. Hij was vals, hard, heerszuchtig, barbaars, egoïstisch, ontzag moeite noch inspanning om zijn genot na te jagen, doch verzette geen stap om iets nuttigs te doen; hij was leugenachtig, gulzig, een dronkenlap, laf, homoseksueel, hij pleegde bloedschande, was moordenaar, brandstichter, dief en geen enkele deugd stond er tegenover al die ondeugden. Wat zeg ik! niet alleen dat hij geen enkele deugd eerbiedigde, hij gruwde ervan, en men hoorde hem vaak beweren dat iemand om werkelijk gelukkig hier op aarde te zijn, zich niet alleen aan alle zonden over moest geven, maar nooit een deugd moest beoefenen; dat het niet voldoende was, alleen maar slechte dingen te doen, maar dat men nooit iets goeds moest doen.

‘Overall vindt men mensen,’ zei de hertog, ‘die het kwaad omhelzen zodra de drift hen ertoe verleidt, maar zodra de passie geluwd is bewandelt hun rustige ziel weer het pad van de deugd. Zo verloopt hun leven in een strijd tussen dwalingen en berouw en ze sterven zonder dat men nu precies kan zeggen welke rol zij op aarde hebben gespeeld. Zulke mensen,’ ging hij dan verder, ‘moeten ongelukkig zijn. Altijd onzeker, besluiteloos; hun leven lang hebben ze ’s morgens afkeer van wat ze de vorige avond hebben gedaan. Ze weten van tevoren hoeveel berouw ze zullen hebben van de genoegens die ze smaken, en huiveren daarvan reeds terwijl ze zich die veroorloven. Op die manier zijn ze alles tegelijk: deugdzaam in de misdaad en misdadig in de deugd. Mijn karakter, dat sterker is,’ ging onze held dan voort, ‘is niet zo met zichzelf in tegenspraak. Ik aarzel nooit in mijn keuze, en daar ik altijd van tevoren weet dat ik behagen zal scheppen in wat ik doe, komt nadien nooit berouw het plezier bederven. Reeds sinds mijn jonge jaren heb ik vaste principes gevormd, en ik handel altijd volkomen consequent. Daardoor heb ik geleerd hoe leeg en hol de deugd is, ik haat de deugd en zal haar nooit meer beoefenen. Mijn principes hebben me ervan overtuigd dat de ondeugd er is

om de mens die morele en lichamelijke siddering te doen gevoelen die de bron is van de extreemste wellust. Ik geef mij daaraan over. Reeds jong heb ik me bevrijd van alle drogbeelden die de godsdienst voortvoert; ik ben er volkomen van overtuigd dat het bestaan van de schepper een weerzinwekkende absurditeit is, waaraan zelfs kinderen al niet meer geloven. Ik heb geen enkele behoefte mijn neigingen te beteugelen teneinde hem welgevallig te zijn. Van de natuur heb ik ze gekregen, die neigingen, en ik zou haar ergeren als ik daartegen weerstand bood; wanneer zij mij die slechte driften heeft gegeven, is dat, omdat het van haar standpunt uit noodzakelijk was. In haar handen ben ik niets anders dan een machine, die zij naar het haar verkiest kan doen lopen, en elk van mijn misdaden heeft een functie. Blaast zij mij er meer in, dan is dat omdat zij er meer nodig heeft, en ik zou een dwaas zijn om weerstand te bieden. Ik heb dus alleen maar de wetten tegen mij, maar ik tart ze; mijn geld en mijn invloed stellen me buiten bereik van die gewone gesels die alleen maar het plebs weten te raken.'

Als men dan aan de hertog tegenwierp dat alle mensen toch ideeën hebben over wat rechtvaardig en wat onrechtvaardig is, die toch alleen maar een vrucht van de natuur konden zijn, aangezien men hen gelijkelijk vindt bij alle volkeren, zelfs bij die welke nog onbeschaafd zijn, antwoordde hij ter bevestiging daarop dat die ideeën altijd erg betrekkelijk waren, dat de sterkste altijd héél rechtvaardig vond wat de zwakke als onrechtvaardig zag, en dat, wanneer men hen alle twee van plaats deed verwisselen, zij prompt alle twee tegelijkertijd van opinie zouden verwisselen; waaruit hij concludeerde dat er niets werkelijk rechtvaardigs was dan wat genoeg deed, en onrechtvaardigs wat verdriet deed; dat hij op het moment waarop hij honderd goudstukken uit de zak van een ander nam iets héél rechtvaardigs deed, ook al moest de bestolene die zaak anders bekijken; dat al die begrippen dus volkomen willekeurig waren, en dat wie zich hierdoor liet ringeloren een dwaas was.

Met dit soort redeneringen praatte de hertog al zijn fouten goed, en daar hij over veel geest beschikte, leken die argumenten afdoende. Daar hij zijn gedrag op deze filosofie baseerde, had de hertog vanaf zijn prilste jeugd zich remloos overgegeven aan de schandelijkste en buitensporigste uitpattingen. Zijn vader stierf jong, en hij erfde, zoals ik al heb verteld, een enorm fortuin. Als voorwaarde was gesteld dat de jongeman zijn moeder voor de duur van haar leven over een groot gedeelte van de bezittingen moest laten beschikken. Deze clause beviel Blangis in het geheel niet, en daar de schurk geen ander middel kon bedenken dan vergif om niet gedwongen te zijn te gehoorzamen, besloot hij dadelijk daar gebruik van te maken. De valsaard stond

toen nog pas aan het begin van zijn zondige loopbaan, en hij durfde het niet zelf te doen. Hij probeerde een van zijn zusters, met wie hij een misdadig stel vormde, ertoe over te halen, zich met de uitvoering te belasten door haar, als zij slagen zou, een groot gedeelte van het fortuin dat hem door dit sterfgeval in de schoot zou vallen, in het vooruitzicht te stellen. Het meisje deinsde echter met afschuw voor deze daad terug, en de hertog, bevreesd dat zijn geheime plannen verraden zouden kunnen worden, besloot op slag ook diegene welke hij tot zijn medeplichtige had willen maken, tot slachtoffer te bestemmen. Hij bracht de ongelukkige vrouwen naar een van zijn landgoederen, en men zag hen nooit meer terug. Er is niets wat zo tot verder handelen aanspoort als een eerste misdaad die ongestraft blijft. Na deze vuurproef liet de hertog alle teugels vieren. Zodra iemand hem een strobreed in de weg legde greep hij naar vergif. Van noodzakelijke moorden ging hij weldra over op lustmoorden. Hij ontdekte dat men lust kan vinden in de pijn van anderen; hij voelde hoe een schok, toegebracht aan onverschillig wie, in ons zenuwstelsel een trilling op kan wekken die tot gevolg heeft dat de dierlijke driften, verborgen in de holten van deze zenuwen, een erectie veroorzaken die uiteindelijk resulteert in een wellustig gevoel. Daarna begon hij te stelen en te moorden enkel als uitspatting en uit geilheid, zoals een ander, met eenzelfde oogmerk, zich tevreden stelt met een bezoek aan een bordeel. Toen hij drieëntwintig was, smeedde hij het plan met een drietal van zijn kornuiten in de misdaad, die hij geheel met zijn denkbeelden had doordrenkt, een reiskoets te overvallen op de hoofdweg, alle inzittenden, mannen zowel als vrouwen te verkrachten, hen daarna te doden, het geld te stelen dat niemand nodig had, en dan dezelfde avond allen nog op het bal van de Opera te verschijnen teneinde een alibi te hebben.

Deze misdaad vond plaats, helaas: twee knappe jongedames werden misbruikt en vermoord in de armen van hun moeders, daarop volgde nog een hele reeks andere afschuwelijke wandaden, en niemand durfde hen te verdenken. Toen hij zijn aardige gemalin beu was – zijn vader had hem haar nog gegeven voor hij stierf – zond de jonge Blangis haar ziel weldra als gezelschap naar de schimmen van zijn moeder, zuster en al zijn andere slachtoffers, en dat alleen maar om te kunnen trouwen met een meisje dat wel rijk was, maar waarvan ieder wist dat het al onteerd en de maîtresse van zijn broer was. Dit was de moeder van Aline, een van de figuren in onze roman, waarover we reeds gesproken hebben. Die tweede gemalin, die weldra het lot van haar voorgangster deelde, maakte plaats voor een derde, die ook spoedig geslachtofferd werd. Men beweerde dat al die vrouwen stierven omdat de hertog zo fors geschapen was, en daar die gigantische afmetingen inder-

daad aanwezig waren, liet de hertog door die praatjes graag de waarheid versluieren.

Deze afschrikwekkende kolos van een man deed inderdaad aan een Hercules of een Centaur denken. De hertog was vijf voet elf duimen lang, zijn ledematen waren sterk en gespannen, zijn gewrichten krachtig, zijn spieren soepel. Zijn gelaat was mannelijk en trots van uitdrukking. Hij had grote zwarte ogen, mooi gevormde bruine wenkbrauwen, een haviksneus, een gaaf gebit, en gezondheid en frisheid straalden van hem uit. Brede schouders, een solide, maar volmaakte lichaamsbouw, slanke heupen, prachtige billen, de mooiste benen ter wereld, een ijzeren temperament, een kracht als van een paard, en zijn lid leek wel dat van een echte muilezel. Het was enorm behaard en in staat zoveel malen per dag te ejaculeren als hij maar wilde. Zelfs op de leeftijd van vijftig jaar, die hij toen had bereikt, was dit lid dat acht duim omvang had en twaalf duim lang was, bijna de hele dag door in erectie. Zie hier het portret van de hertog van Blangis, alsof u het zelf getekend zou hebben.

Maar stel u voor dat dit meesterstuk der natuur, dat al zo heftig in zijn begeerte was, door de wellust in vlam werd gezet! Dan was het geen man meer, maar een woeste tijger. Wee hem die dan zijn lust moest bevredigen; huiveringwekkende kreten, gruwzame vloeken stegen op uit zijn gezwollen borst, zijn ogen schoten vuur, het schuim stond op zijn mond, hij brieste, men zou hem voor de god der wellust zelf hebben gehouden. Op welke manier hij ook klaarkwam, zijn handen werden altijd wild, en meer dan eens gebeurde het dat hij een vrouw deed stikken precies op het moment dat hij zo beestachtig ejaculeerde. Wanneer hij weer tot zichzelf kwam uit die verwildering was hij volkomen onverschillig voor de wandaad die hij bedreven had, en uit dat soort apathie ontsprongen weldra weer nieuwe vonken van wellust.

Toen hij nog jong was, ejaculeerde de hertog soms tot achttien keer per dag zonder dat hij bij de laatste keer verslapter leek dan bij de eerste. Nu hij een halve eeuw oud was, deinsde hij niet voor een keer of zeven, acht in dezelfde spanne tijds terug.

Sinds zijn vijfentwintigste had hij zich overgegeven aan passieve sodomie, en hij onderging de aanvallen met evenveel vuur als hij ze zelf, direct daarop, ondernam, als hij het in zijn hoofd kreeg van rol te verwisselen. Hij had zich een keer, ten gevolge van een weddenschap, vijftig keer op één dag laten gebruiken.

Door de enorme krachten waarover hij beschikte kon hij met één hand een meisje de nek breken – hij deed het verscheidene malen. Een keer wedde

hij dat hij een paard tussen zijn benen kon doodknellen. Het dier gaf de geest precies op het ogenblik dat hij voorspeld had. Zo mogelijk stond hij aan tafel nóg beter zijn man dan in bed. Het is eenvoudig onvoorstelbaar wat hij allemaal aan eten kon verzwelgen. Hij at dagelijks drie maaltijden die alle zeer overvloedig waren en lang duurden, en hij besproeide die elke dag met tien flessen Bourgogne. Hij had er wel eens dertig gedronken en wilde wedden dat hij de vijftig halen zou, maar daar zijn dronkenschap even hevige vormen aannam als zijn hartstochten werd hij zo'n woesteling zodra likeur of wijnen zijn brein gingen verhitten, dat men verplicht was geweest hem vast te binden.

En toch – wie zou het verwacht hebben, hoewel de ziel dikwijls slecht afgestemd lijkt op de lichamelijke hoedanigheden – toch zou een vastbesloten kind die kolos op de vlucht hebben kunnen jagen. Zodra hij, teneinde zich van zijn vijand te ontdoen, af moest zien van listen of verraad, was hij bang en laf, en de gedachte aan een overigens gevaarloos gevecht met een gelijke zou hem naar de uithoeken van de aarde hebben doen vluchten. Niettemin had hij, zoals dat nu eenmaal hoort, aan een paar veldtochten deelgenomen, maar hij had zich toen zo eerloos gedragen dat hij de dienst onmiddellijk verlaten had. Dit schandelijke gedrag wist hij met veel geest en onbeschaamdheid te verdedigen. Hij beweerde uit de hoogte dat lafheid alleen maar een zucht tot zelfbehoud was, en dat geen zinnig mens hem die eigenschap dus als een gebrek kon aanrekenen.

Het portret van de *bisschop van...*, de broer van de hertog van Blangis, kon men verkrijgen door precies dezelfde morele karaktertrekken over te planten in een veel minderwaardiger fysiek.

Even slechte aard, zelfde voorliefde voor de misdaad, zelfde verachting van de godsdienst, zelfde atheïsme, zelfde schurkenstreken maar een wat beweeglijker en handiger geest, waardoor hij ook vaardiger was in het ten val brengen van zijn slachtoffers. Hij was echter klein van gestalte en licht van bouw; zijn lichaam was slap, zijn gezondheid wankel, hij was nerveus en geraffineerder in zijn erotische verlangens. Zijn talent in de liefde was matig, zijn lid heel gewoontjes van afmetingen, eerder aan de kleine kant, maar hij wist het zo handig in te kleden en telkens zo weinig zaad te verliezen, dat zijn aldoor geprikkelde verbeelding hem in staat stelde even vaak als zijn broer klaar te komen. Zijn gevoelens waren trouwens zó verfiend, zijn zenuwstelsel werd zó hevig geprikkeld, dat hij vaak bezwijmde tijdens de ejaculatie en dan enige tijd buiten bewustzijn bleef liggen.

Hij was vijfenveertig jaar oud en toonde fijne gelaatstrekken. Zijn ogen

waren nogal mooi, maar zijn mond was lelijk van vorm, en zijn gebit slecht. Zijn lichaam was erg blank en onbehaard, zijn achterste klein, maar welgevormd, en zijn lid ruim vijf duim in omvang en zes duim lang. Hij was verslaafd aan actieve en passieve sodomie, maar vooral aan de laatste. Zich laten enculeren was zijn lust en zijn leven, en daar dat genoeg niet veel van de eigen krachten vergt, kwam hem dat, gezien zijn beperkte vermogens, heel goed uit. Later zullen we nog over zijn andere voorkeuren spreken.

Wat de genoegens van de tafel betreft, daarin ging hij bijna even ver als zijn broer, maar hij legde een wat grotere zinnelijkheid aan de dag. Monseigneur, een even grote schurk als zijn oudere broer, bezat voorts enkele eigenschappen, en was in staat tot handelingen, die hem op één lijn stelden met de held die we zojuist hebben geschilderd. We zullen er hier één verhalen, die volstaat om de lezer op de hoogte te brengen van de streken waartoe deze man in staat was en wat hij nog allemaal zou kunnen doen.

Een van zijn vrienden, een schatrijk man, had in het verleden een affaire gehad met een meisje van goede afkomst, van wie hij twee kinderen had, een dochter en een zoon. Hij had haar echter nooit kunnen trouwen, en de dame was de echtgenote van een ander geworden. De minnaar van deze ongelukkige vrouw stierf jong. Hij bezat een enorm fortuin, en aangezien hij geen familie had waar hem iets aan gelegen was, besloot hij al zijn bezittingen na te laten aan de twee ongelukkige spruiten die uit die verhouding geboren waren.

Op zijn sterfbed vertrouwde hij deze plannen toe aan de bisschop, en hij droeg hem op die twee enorme erfenissen, verdeeld in twee portefeuilles die hij de bisschop ter hand stelde, te beheren terwijl hij hem verzocht zich met de opvoeding van de twee halve wezen te willen belasten. Zodra zij de leeftijd die door de wet voorgeschreven is zouden hebben bereikt, moest hij hun hun fortuin doen toekomen. Hij vroeg de prelaat voorts, dit fortuin in de tussentijd zo goed te beleggen, dat het tegen die tijd verdubbeld zou zijn. Hij sprak bij die gelegenheid tevens de wens uit, dat de moeder te allen tijde onwetend zou blijven van hetgeen hij voor de kinderen had gedaan, en dat men haar dus nooit iets daarover vertellen mocht. Toen dit alles geregeld was, sloot de stervende de ogen, en Monseigneur zag zich bezitter van ongeveer een miljoen in bankbiljetten en twee kinderen. De schurk had weldra zijn plan opgemaakt: de stervende had hem alleen op de hoogte gesteld, de moeder mocht niets weten, en de kinderen waren nog maar vier en vijf jaren oud. Hij vertelde dat zijn vriend op zijn sterfbed al zijn bezit aan de armen had vermaakt, en sleepte het direct zelf in de wacht. Doch het was nog niet voldoende dat hij die twee ongelukkige kinderen ruïneerde. De bisschop, die nooit

een misdaad pleegde zonder direct een nieuwe te beramen, liet onmiddellijk, daar hij de toestemming van zijn vriend had verkregen, die kinderen wegneemen van het onbeduidende pensionaat waar ze werden opgevoed, en hij bracht ze onder bij familieleden. Hij besloot bovendien, hen te gebruiken voor zijn perfide lusten. Hij wachtte tot ze dertien jaar waren. De jongen bereikte die leeftijd het eerst. Hij misbruikte hem, dwong hem tot allerlei uitpattingen, en daar de knaap buitengewoon mooi was, vermaakte hij zich wel een week lang met hem. Maar het meisje viel niet zo goed uit. Dat was erg onaantrekkelijk op de bedoelde leeftijd. Niet dat dit de woeste geilheid van onze schurk in toom hield. Zodra al zijn lusten bevredigd waren, vreesde hij dat de kinderen, wanneer hij hen in leven liet, achter de geheimen zouden komen die hen betroffen. Hij bracht hen toen naar een van de landgoederen van zijn broer, en daar hij er zeker van was dat een nieuwe misdaad de wel-lustige vonken weer zouden doen oplaaien die door al het genot wat waren bekoeld, vermoordde hij hen allebei tijdens zijn wilde driften, en hij deed hun dood gepaard gaan met zulke prikkelende en wrede handelingen dat hij klaarkwam op het moment dat hun marteling het onhoudbaarst was.

Het is helaas een geheime waarheid, en er is geen verstokt libertijn die het niet weet: een moord heeft grote macht over de zinnen en kan het genot van een zaadlozing enorm verhogen. Het is van belang dat de lezer zich deze waarheid inprent vóór hij een boek gaat lezen waarin dit stelsel ontwikkeld zal worden.

Met een gerust hart wat dit alles betref kwam Monseigneur terug naar Parijs, en daar genoot hij van de vruchten die zijn misdaden hadden opgeleverd. Hij had niet de minste wroeging dat hij een man bedrogen had die, door de toestand waarin hij zich thans bevond, vreugde noch verdriet kon voelen.

President de Curval was de oudste van het gezelschap. Hij liep tegen de zestig en was volkomen afgeleefd door allerlei uitpattingen. Hij leek vel over been. Lang, smal, verdroogd, blauwe doffe ogen, loodkleurige lippen, slecht gebit, kin omhoog, lange neus. Behaard als een sater, platte rug, slappe, neerhangende billen die eerder twee vuile voddelappen leken die over zijn dijen flodderden. De huid daar was zó door zweepslagen geteisterd dat men haar rond de vingers kon winden zonder dat hij er iets van voelde. Middenin zag men, zonder dat men behoefde te spreiden, een enorme opening waarvan de doorsnee, de lucht en de kleur eerder aan de bril van een toilet deden denken dan aan een aarsopening. Om het geheel nog aantrekkelijker te maken had dit sodomse zwijn de gewoonte dat deel van zijn lichaam zo smerig te laten dat

het geheel omkranst was met een korst van twee duimen dik. Onder aan zijn buik, die gerimpeld, slap en blauwachtig van kleur was hing in een woeste haarbos een werktuig dat, in staat van opwinding, ongeveer acht duim haalde met een omvang van zeven duim. Doch die erectie kwam maar heel moeizaam tot stand, er was wel een buitensporige prikkeling voor vereist. Een keer of twee, drie per week lukte het nog wel, en dan stak de president hem in onverschillig welke opening, hoewel hij beslist het achterste van een jongen prefereerde. De president had zich laten besnijden, zodat de eikel nooit bedekt was. Het is een ingreep die het genot ten zeerste bevordert, en waartoe alle wellustelingen zouden moeten overgaan. Een van de oogmerken van de besnijdenis is dat men dat gedeelte goed schoon kan houden. Daar bekommerde Curval zich echter totaal niet om. Hij was van voren net zo vies als van achter, en het ontblote hoofdje, van nature reeds erg dik, was in omvang nog wel een duim groter door het vuil. Hij was verder helemaal onzindelijk, en de president, die ook nog allerlei smerige neigingen en voorliefdes had, was daardoor een man die, door de lucht die hij om zich heen verspreidde, niet bij iedereen in de smaak viel. Zijn confraters waren echter mensen die zich niet zo snel af lieten schrikken, en er werd dan ook nooit een opmerking over gemaakt. Maar weinige mensen hadden zo'n ongegeneerd en geil leven geleid als de president. Thans was hij volkomen blasé, helemaal afgestompt, en alleen de liederlijkste uitspattingen brachten hem nog in staat van opwinding. Meer dan drie uur diende hij geprikkeld te worden, op de smerigste manieren, voor hij klaar kon komen. Het ejaculeren kostte hem verschrikkelijk veel moeite.

Hoewel hij vaker ejaculeerde dan een erectie had (ongeveer één keer per dag), diende de zaadlozing door zulke eigenaardige, vaak wrede of smerige handelingen te worden bewerkstelligd, dat zijn partners er vaak van afzagen. Daardoor ontstak hij dan in een soort geile woede waardoor de zaak wat bespoedigd werd. Curval was zover weggezakt in de poelen van de ondeugd en de wellust dat hij over niets anders meer kon praten. De vuilste uitdrukkingen kwamen aldoor over zijn lippen, hij dacht over niets anders, en alles wat hij zei was gelaardeerd met godslasteringen en vloeken, daar hij, evenals zijn confraters, gruwde van alles wat het terrein van de godsdienst raakte. Deze afdwaling van zijn geest, nog versterkt doordat hij het heerlijk vond bijna voortdurend in staat van dronkenschap te verkeren, maakte dat hij al enige jaren een imbeciele en verdierlijkte indruk toonde – tot zijn groot genoegen overigens, naar hij beweerde.

Eten deed hij al even gulzig als drinken, daarin was hij de enige die het tegen de hertog kon opnemen. We zullen in de loop van deze geschiedenis

staaltjes van zijn kunnen in dit opzicht vertellen, die de grootste smulpapen nog zullen verbazen.

Al tien jaar lang nam Curval zijn ambt niet meer waar; niet alleen dat hij er niet meer toe in staat was, maar ik vermoed dat men hem, als hij het nog gekund had, verzocht zou hebben er voor de rest van zijn leven verder van af te zien.

Curval had een zeer libertijns leven geleid, alle afwijkingen waren hem vertrouwd, en wie hem intiem kenden, verdachten hem ervan dat hij zijn onmetelijke fortuin te danken had aan een paar afschuwelijke moorden. Wat daar ook van zij, het volgende verhaal maakt het wel waarschijnlijk dat een zeker soort uitspattingen hem geweldig kon opwinden, en ten gevolge van dit avontuur, dat helaas een beetje opschudding veroorzaakte, raakte hij zijn plaats aan het Hof kwijt. We zullen het vertellen teneinde de lezer enig idee van zijn karakter te geven.

Niet ver van Curval vandaan woonde een arme sjouwer die een lief dochttertje had en die bovendien zo dwaas was, er gevoelens op na te houden. Reeds twintigmaal had het ongelukkige echtpaar een boodschap gekregen met oneerbare voorstellen, het dochttertje betreffende, maar ze waren er niet op ingegaan, en Curval, die deze ondernemingen op touw had gezet en door de herhaalde weigeringen zeer geprikkeld raakte, wist niet meer wat hij doen moest om het meisje in zijn macht te krijgen en haar te onderwerpen aan zijn wellustige grillen. Toen smeedde hij het plan de vader doodgewoon in de val te laten lopen om het dochttertje in zijn bezit te krijgen. Het plan werd snel ten uitvoer gebracht. De president nam een paar schurken in dienst, en voor de maand verstreken was raakte de onfortuinlijke sjouwer verwickeld in een imaginaire misdaad die zogezegd plaatsvond vlak voor zijn deur. Men bracht hem direct gevankelijk over naar een cel in de Conciergerie. De president bemoeide zich snel met deze zaak, zoals men wel begrijpen kan, en daar hij geen lust had, de affaire te laten slepen, was de zaak in drie dagen rond, dankzij zijn doortraptheid en zijn geld. De ongelukkige man werd veroordeeld tot levend radbraken, hoewel zijn enige misdaad was dat hij de eer van zijn dochter had willen bewaren.

Ondertussen werden de verleidingstrucs hernomen. Men zocht de moeder op, en liet doorschemeren dat zij het in haar macht had, haar man te redden. Wanneer zij de president zijn zin zou geven zou haar man natuurlijk ontsnappen aan het vreselijke lot dat hem wachtte. Zij moest niet meer twijfelen. De vrouw vroeg om raad, men wist wel naar wie zij zou gaan, en men had die personen omgekocht. Zij zouden allen vlakaf beweren dat zij geen moment aarzelen moest.